

Thời Tiết Ngày Mai Trong Xanh

Contents

Thời Tiết Ngày Mai Trong Xanh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32

Thời Tiết Ngày Mai Trong Xanh

Giới thiệu

Thể loại:Đam mỹ ~ Hiện đại đô thị ~ Đại thúc ~ Ngọt ngàoĐộ dài:8 chươngEdit + Beta: QuétNhân vật chính: Trương T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-tiet-ngay-mai-trong-xanh>

1. Chương 1

Gần đây, Trương Tự Minh thường xuyên tăng ca, vô cùng mệt mỏi.

Tổng công ty năm này tiến hành thẩm tra nội bộ với công ty con mà Trương Tự Minh đang làm việc. Nhân viên bộ phận hành chính Trương Hiểu Minh mệt đến mức người ngã ngựa đổ, ăn uống cũng không thấy có mùi vị gì. Gần như là ngày ngày tăng ca, Trương Tự Minh khổ không có xe, vị trí của công ty lại khuất, buổi tối đón xe không dễ, có lúc đứng trên đường nửa giờ liền, cũng không nhìn thấy một chiếc taxi trống nào.

“Rõ ràng ban ngày thấy có không ít mà.” Trương Tự Minh kể khổ với đồng nghiệp, “Có khi tôi nhìn thấy xe trống từ phía xa xa, nhưng lại không qua đây, đành phải tiếp tục khổ sở chờ đợi.”

“Đại khái.... vì anh là đàn ông đi.” Có nữ đồng nghiệp đánh giá Trương Tự Minh nói.

“Có ý gì?” Người bên cạnh hỏi.

“Cho rằng Tự Minh giả vờ làm hành khách, định cướp giật.”

Trương Tự Minh dở khóc dở cười.

Có đồng nghiệp dùng giọng điệu phát thanh viên nói: “Thành phố có 600 vạn dân, taxi đăng ký chỉ khoảng một vạn ba nghìn chiếc, đã không thể thỏa mãn nhu cầu người dân thành phố rồi.”

“Ai....” Trương Tự Minh thở dài.

“Gọi điện kêu taxi đi.” Có người đề nghị.

“Tôi cũng không thể ngày nào cũng gọi điện, chưa chắc đã có người đồng ý làm việc này.” Lại nói, lợi nhuận từ việc này chẳng qua chỉ là món tiền nhỏ, còn phải đi đến nơi xa đón khách, chưa hẳn có lợi. Lời này Trương Tự Minh giữ trong lòng không nói ra.

Bên cạnh có người đồng nghiệp lúc này nói: “Tôi có người bạn của bạn lái taxi, người đặc biệt nhiệt tình. Tôi giúp anh nói thừ với anh ta, xem anh ta có đồng ý làm ăn với anh không.”

Trương Tự Minh cho rằng đồng nghiệp chỉ nói vậy, cũng không ôm quá nhiều hi vọng với việc gọi điện cho taxi đến. Chiều hôm sau, người đồng nghiệp cho Trương Tự Minh một số điện thoại, bảo cậu ta đã nói chuyện qua với đối phương, người ta đồng ý, về sau Trương Tự Minh buổi tối làm việc xong, gọi số điện thoại này là được.

Trương Tự Minh cảm ơn đồng nghiệp, bán tin bán nghi lưu số điện thoại lại.

Tối đó, Trương Tự Minh lại tăng ca, một mực ngồi耿耿 ra ở công ty đến hơn 10 giờ. Hoàn thành xong công việc tối đó, đem những chuyện phải xử lý ngày mai chỉnh sửa qua một lượt, thứ cần nhớ kỹ liền ghi vào sổ nhớ việc. Sau khi tắt máy tính, Trương Tự Minh mở dây sổ lưu trong điện thoại.

Gọi, hay không gọi.

Nếu không gọi, sẽ làm phụ tâm ý của đồng nghiệp, không bằng cứ gọi thử xem, nếu đối phương không thể qua đây, vậy thôi đi.

Trương Tự Minh nhấn nút gọi điện.

“Xin chào...”

“Ai vậy?”

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nam có chút ồm ồm khiến Trương Tự Minh đứng trong màn đêm yên tĩnh giật mình, một lúc sau lấy lại bình tĩnh anh nói: “Xin chào, tôi là được XX giới thiệu, cậu ấy nói nếu tôi cần taxi thì gọi số điện thoại này...”

“A, là anh sao! Anh ở đâu? Bây giờ muốn tôi qua đón anh sao?”

Cảm giác sợ hãi lúc ban đầu qua đi, giọng nói ồm ồm của người đàn ông xa lạ trong điện thoại mang theo thái độ nhiệt tình cùng thân thiết rõ ràng, làm cho Trương Tự Minh đứng giữa gió lạnh trong lòng có vài phần ấm áp. Không ngờ đối phương thực sự đồng ý nha.

“Tôi ở tòa nhà XX bên đường XX, anh biết chỗ này chứ?”

“Biết, biết, anh chờ tôi một chút, tầm 10 phút nữa tôi đến.”

Nhìn nhìn đồng hồ, Trương Tự Minh đi đến chỗ mái hiên trước cửa lớn của công ty, chờ đợi. Ước chừng tầm 10 phút qua đi, xa xa có ánh đèn chớp lóe, một chiếc taxi chạy lại.

Trương Tự Minh đi đến ven đường, chiếc taxi ngừng bên người anh. Đây hẳn là... người đó đi, Trương Tự Minh nghĩ vậy, không lập tức lại mở cửa xe, anh cúi lưng nhìn vào trong cửa sổ xa.

“Lên xe đi!”

Rồi đột nhiên một giọng nam vang lên lại khiến Trương Tự Minh giật mình.

“Lên xe.”

Trương Tự Minh đột nhiên có cảm giác cười lên lưng cộm, anh mở cửa đằng sau, ngồi xuống.

“Tôi không muốn đi.” Nam nhân hỏi.

“A, a...” Rất xa lạ, Trương Tự Minh nhất thời không biết nên nói gì. Lúc đồng nghiệp cho anh số điện thoại cũng không nói cho anh biết tên của người lái xe, ngay gọi đối phương cũng không gọi nổi.

Chú ý phía đầu xe có dựng bảng tên, Trương Tự Minh nheo mắt nhìn, Quý Cường – Đây là tên người lái xe sao? Trương Tự Minh thử gọi.

“Quý tài xế...”

“Hử.” Nam nhân quyết đoán trả lời.

Trương Tự Minh thở khê một hơi, không gọi sai.

“Quý tài xế, cảm ơn anh.”

“Đừng khách khi. Tôi không đến muộn đi.”

“Không muộn, không muộn.”

Tiếp đó, bầu không khí trong xe trở nên trầm mặc. Trương Tự Minh không phải loại người biết tìm đề tài bắt chuyện với người xa lạ, so với liến thoắng liên mồm thì không nói gì vẫn hơn. Thấy anh không nói chuyện, người lái xe cũng lặng im.

Radio trên xe mở, đang phát chương trình phát thanh giao thông, giữa âm nhạc, tin tức cùng các bài bình luận là những thông tin giao thông nóng hổi, là thứ thường có thể nghe thấy trên xe taxi. Trương Tự Minh nhìn cảnh đường phố thoáng qua ngoài cửa xe, vô thức lắng nghe.

Từ công ty đến nhà Trương Tự Minh mất khoảng 15 phút đi xe. Trong bầu không khí an tĩnh này, Trương Tự Minh dần dần chú ý đến... một vài thứ khiến anh không được thoải mái.

Trên vỏ bọc ghế trong taxi có in số ngày, tùy ngày mà biến hóa, điều này rất thông thường. Chiếc vỏ ghế Trương Tự Minh thấy là ngày hôm nay, nhưng chiếc vỏ ghế này... Trương Tự Minh khê nhú mày, không tự giác mà co người lại.

Xe taxi cũng coi như là phương tiện giao thông công cộng, không có khả năng giữ sạch sẽ ngăn nắp như xe tư nhân. Nội thất chiếc xe này từ ngoài nhìn vào cũng coi như được, nhưng chỉ cần để ý một chút liền khiến người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ như Trương Tự Minh rất khó chịu. Ví dụ như xung quanh cửa sổ, hoàn toàn có thể lau chùi một chút; dưới kính sau của xe để hộp giấy ăn cùng tạp chí cũ, bình nước rỗng, rất hỗn độn, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy giống như là một góc của hộp mì ăn liền; trên thanh ngăn cách giữa hai hàng ghế trước sau có chỗ để báo, mấy tờ báo bên trong nhìn qua đã thấy rất bẩn. Ánh mắt Trương Tự Minh lại rơi xuống giá để cốc bên cạnh ghế lái, đó là một chiếc bình nhựa đã bị mài mòn, trong chiếc bình là thứ nước màu sắc mơ hồ đen tối, ách...

Tốt xấu gì cũng có chút thời gian rảnh đi, vì sao không thể dọn dẹp một chút? Nói bẩn, cũng không hẳn là bẩn nhất, có điều thực sự là lộn xộn vô cùng. Trong lòng Trương Tự Minh âm thầm đồ đoán, hảo cảm đối với người tài xế nhiệt tình này cũng đã giảm xuống rất nhiều.

Một đường không nói chuyện.

Xe chạy đến điểm dừng rồi.

Lúc phát hiện xe taxi đã đỗ trước cửa khu nhà mình ở, Trương Tự Minh ý thức được anh không hề nói cho tài xế biết địa chỉ. Chắc là trước đó đồng nghiệp đã nói qua cho y biết rồi, xem như là người có lòng.

Tài xế ở phía trên quay đầu lại, “Là ở đây nhỉ.”

“A, phải, phải. Bao nhiêu tiền?”

Tài xế nhìn nhìn đồng hồ tính tiền, báo tiền xe cho Trương Tự Minh.

Thường đi xe về nhà, Trương Tự Minh biết rõ từ công ty đến nhà mình cần đi bao xa, đi con đường nào gần nhất tiết kiệm nhất. Nghe người tài xế báo giá xong, con số giống như lúc thường, Trương Tự Minh không khỏi thầm nghĩ đây thật là một người thành thật, không có nhân cơ hội mà đi đường vòng.

Trong lúc đợi người tài xế tìm tiền lẻ cùng hóa đơn taxi, Trương Tự Minh quan sát đối phương một chút. Nhìn bề ngoài, người đàn ông này hẳn là tuổi tác xấp xỉ Trương Tự Minh, tóc ngắn cứng, tướng mạo bình thường, không thể nói là đẹp nhưng cũng không khó nhìn, khiến Trương Tự Minh nhìn không thuận mắt chính là bộ mặt râu ria lởm chồm của y. Vẫn thấy râu cũng là một trong những đáng vẽ của đàn ông, coi như là không muốn cạo râu đi, ít nhất cũng phải chỉnh trang một chút chứ. Người đàn ông trước mắt rõ ràng không để tâm chút nào đến râu mép của y, lộn xộn vô cùng.

Giây phút nhận được tiền trả lại cùng hóa đơn taxi, Trương Tự Minh trong lòng phân vân không biết có lần tiếp theo không. Các loại nhân tố vi diệu tích tụ khiến nội tâm anh kháng cự lại con người này chiếc xe này. Ngay khi bước khỏi cửa xe, radio trong xe taxi đang phát tin tức, một cô gái dùng chất giọng ấm áp tươi sáng thông báo: “Thời tiết ngày mai, trong xanh.”

Một chữ ‘trong xanh’ khiến tâm tình Trương Tự Minh bừng sáng hẳn lên, cán cân tâm trạng thay đổi nghiêng về một bên. Hừm, nếu còn tặng ca sẽ tiếp tục gọi điện cho Quý tài xế.

“Cảm ơn anh.” Trương Tự Minh xoay người lại nói.

“Không khách khí, đi thông thả nha.” Trong xe, Quý Cường tươi cười phát phát tay về phía Trương Tự Minh.

Trương Tự Minh lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười đầy râu như vậy, tim ngừng đập trong giây lát, sao đó mỉm cười đáp lại đối phương.

2. Chương 2

Vài ngày sau, Trương Tự Minh lại tặng ca. Lần này anh gọi điện báo trước cho lái xe taxi.

“Tôi hiện đang ở đường XX, tầm mười phút nữa sẽ đến chỗ anh.”

Giọng nam truyền lại từ điện thoại nghe vẫn có chút ồm ồm... Tạm thời coi là hào phóng đi, vẫn nhiệt tình như trước. Sự nhiệt tình của đối phương làm lòng Trương Tự Minh ấm lên.

Về đến nhà rồi, trả tiền, thối tiền lại, nhận hóa đơn taxi. Trương Tự Minh xuống xe không quên quay đầu lại, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, đi thông thả nhé.”

Vẫn là nụ cười đầy râu đó.

Thời gian đầu, Trương Tự Minh vẫn cứ đợi, đợi một ngày nào đó lúc anh đánh điện gọi xe Quý Cường, Quý Cường sẽ từ chối anh, sẽ nói ‘Tôi hiện tại không đến được, anh gọi xe khác đi’. Nhưng dự đoán này không có thành sự thật. Mỗi lần, dù là lúc nào, dù thời tiết thế nào, lời đáp của Quý Cường khi nhận được điện thoại với Trương Tự Minh luôn là anh đang ở đâu, tầm nào có thể đến tầng dưới công ty Trương Tự Minh.

Một thời gian sau, ấn tượng của Trương Tự Minh đối với Quý Cường thay đổi.

Không cần để ý kỹ cũng có thể đưa ra kết luận, Quý Cường là một người đàn ông nát bét cộng thêm lộn xộn. Có điều, không thể không thừa nhận, đây là một người nhiệt tình sốt sắng. Đêm khuya, một mình đứng ở tầng dưới tòa nhà công ty, mỗi khi nhìn thấy ánh đèn của taxi từ xa xa ngày một gần lại, trong lòng Trương Tự Minh sẽ có một cảm giác khác thường.

Phải, đây là một loại quan hệ làm thuê ngắn hạn, một bên trả tiền, một bên cung cấp dịch vụ. Thế nhưng, dưới biểu hiện của việc làm thuê, sự ỷ lại của một bên cùng sự nỗ lực của bên còn lại cũng không thể bác bỏ.

Trương Tự Minh cùng Quý Cường, có thể nói là người xa lạ, đôi bên hiện tại không biết gì về đối phương, nhưng lại trong một tình huống tương đối cố định mà thường xuyên gặp mặt. Cho dù không thể nói là thân thiết, sự tín nhiệm với đối phương cũng đang không ngừng tích lũy. Rõ ràng không biết bối cảnh của đối phương, nhưng lại đã cởi bỏ sự cảnh giác. Ngoài miệng không nói, trong lòng đã bắt đầu đặt đối phương vào phạm trù ‘bạn bè bình thường’.

Sau khi công tác thẩm tra nội bộ của công ty kết thúc, tần suất tăng ca của Trương Tự Minh liền giảm mạnh. Anh không muốn làm lỡ công việc đêm của Quý Cường, chủ động gọi điện thông báo cho đối phương biết chuyện này.

“Khoảng thời gian vừa rồi đã làm phiền anh rồi.” Trương Tự Minh qua điện thoại nói lời cảm ơn.

“Haiz, anh cũng quá khách khí rồi.”

Từ giọng nói Quý Cường, Trương Tự Minh cảm thấy y hình như không quá để ý đến chuyện này. Quả nhiên, đây vẫn là việc làm nhỏ. Nghĩ đến sau này có thể lại phải một lúc nào đó đứng bên đường trong

đêm tối khổ sở chờ đợi, Trương Tự Minh có chút đau đầu, anh thử thăm dò nói: “Sau này tôi có thể lại tặng ca, song không thường như bây giờ, tôi có thể...”

Không đợi Trương Tự Minh nói xong, Quý Cường liền cắt lời anh: “Anh cứ gọi cho tôi là được rồi.”

Giọng nam thô kệch vẫn như trước tràn đầy nhiệt tình, làm Trương Tự Minh thấy ân tâm.

“Cảm ơn Quý tài xế.”

Hôm đó, Trương Tự Minh lại tặng ca.

Ngồi lên xe của Quý Cường, Trương Tự Minh bảo y: “Làm phiền anh đưa tôi đến đường XX trước.”

Quý Cường hí mắt nhìn đồng hồ trên xe, “Muộn thế này anh còn không về nhà?”

Lúc trước Trương Tự Minh đều ngay lập tức về nhà.

“Đói...”

Lúc bảy giờ Trương Tự Minh chỉ ăn đơn giản một chút, sau đó lại tiếp tục đắm đầu vào công việc, hiện tại đã hơn mười một giờ rồi, thức ăn trong bụng đã sớm tiêu hóa hết.

Lái xe đến một chợ đêm ở phụ cận, trả phí xe xong, Trương Tự Minh thấy Quý Cường cũng xuống xe, không khỏi nghi hoặc mà nhìn y.

Quý Cường giải thích: “Tôi cũng đói.”

“Vậy cùng nhau ăn đi.”

Cùng ngồi lên chiếc ghế dài của tiệm ăn đêm, hai người đàn ông tự chọn đồ cho mình. Trương Tự Minh muốn một bát cháo cá, còn có một ***g bánh bao, Quý Cường thì kêu một đĩa cơm rang.

“Lái xe ca đêm mấy người, đến mấy giờ thì giao ca?” Trương Tự Minh hỏi.

“Bây giờ.”

Thảo nào y hiện tại muốn ăn gì đó, còn phải chịu đựng cả đêm nữa. Trương Tự Minh đưa ***g bánh bao cho Quý Cường, “Tôi ăn không hết, anh ăn thêm hai cái đi.”

Lúc làm vậy, Trương Tự Minh có chút lo lắng đối phương sẽ cự tuyệt, không ngờ Quý Cường tự nhiên gắp một chiếc bánh báo trực tiếp cắn một miếng, “Ừm, mùi vị không tồi.”

“Nơi này khá gần nhà tôi, tôi thường đến ăn.”

Nhìn Quý Cường ăn hết sạch sành sanh, Trương Tự Minh kêu người phục vụ của cửa hàng lại rót cho Quý Cường một chén trà. Quý Cường chỉ uống nửa chén, Trương Tự Minh hỏi y: “Sao không uống thêm chút nữa?”

“Không dám uống nhiều trà a, lái xe không tiện.”

Trương Tự Minh vừa nghe trong lòng liền xót xa, lái xe taxi cũng rất cực khổ a.

“Trên xe tôi có nước.” Chú ý tới nét mặt của Trương Tự Minh, Quý Cường cười nói.

Nhớ đến chiếc bình nhựa đã mòn cũng thứ nước màu sắc mơ hồ đen tối, khóe miệng Trương Tự Minh liền co giật.

Ăn xong đồ ăn khuya, Quý Cường cướp lấy hóa đơn, Trương Tự Minh mấy lần ngăn y đều không được. Lúc cảm ơn đối phương Trương Tự Minh không khỏi nghĩ thầm: Người đàn ông này cũng quá nhiệt tình rồi.

Trong lòng Quý Cường hoàn toàn không để ý bữa ăn này là do ai trả. Trong mắt Quý Cường, công việc là công việc, bạn bè là bạn bè. Lúc hai người cùng ngồi xuống băng ghế trong tiệm ăn đêm, y đã coi Trương Tự Minh là bạn bè rồi. Sau đó Quý Cường lại đưa Trương Tự Minh đến cửa khu nhà, quãng đường ngắn này y không có bất đồng hồ tính tiền.

“Cảm ơn anh.” Lúc Trương Tự Minh xuống xe xoay người lại nói. Lúc này đây, xưng hô của anh với Quý Cường từ ‘Quý tài xế’ đổi thành ‘anh’.

Quý Cường nhếch miệng cười, từ dưới hàng râu mép lộ ra hàm răng trắng thẳng hàng, “Đi thông thả.”

Ngay lúc Trương Tự Minh quay đi, radio trong xe Quý Cường lại thông báo thời tiết ngày mai.

“Thời tiết ngày mai, trong xanh.”

Lúc đi vào nhà, Trương Tự Minh dừng bước xoay người lại, trong tầm mắt, ánh đèn đuôi đỏ của xe taxi vẫn còn thấy rõ. Nhìn bóng xe biến mất trong màn đêm, Trương Tự Minh ngẩng đầu nhìn trời, thì thào nói một mình, “Mai lại là một ngày trong xanh.”

3. Chương 3

Từ sau hôm cùng nhau ăn khuya, lúc ngồi xe Quý Cường, hai người bắt đầu có những cuộc đối thoại đơn giản. Tùy tiện nói về thời tiết, về tin tức gần đây của thành phố, nói cũng không phải quá nhiều. Một hôm nào đó, sau khi phát hiện cùng tuổi, chủ đề cùng nội dung trò chuyện cũng trở nên phong phú, từ cuộc đối thoại đơn giản biến thành nói chuyện một đường từ công ty đến cửa nhà.

Lái xe taxi cả ngày đều ở bên ngoài, các loại tin tức đều nghe được, Trương Tự Minh có lúc cảm giác Quý Cường gần như một cái radio, chủ đề gì cũng có thể nói vài câu.

Trương Tự Minh nghe, Quý Cường nói. Chậm rãi, đôi bên phát hiện tiếng nói chung có rất nhiều. Có thể là vì cùng tuổi, không có sự khác biệt, chuyện lớn của xã hội mà y trải qua cũng là những điều anh đã trải qua, sở thích cũng tương đồng.

Sau khi nói chuyện phát hiện, hóa ra bọn họ xem qua cùng một bộ phim, thích cùng một phong cách âm nhạc thịnh hành, đọc cùng một bộ sách, trò chơi lúc nhỏ cũng giống nhau.

Sự gia tăng về mặt đồng cảm mang lại là độ thân thiết cũng không ngừng tăng.

Trương Tự Minh trong lòng bắt đầu không còn kháng cự lại người đàn ông râu ria lộn xộn kia nữa, thậm chí có lúc vào ngày nghỉ anh còn nhớ tới y, sẽ nghĩ xem y hiện tại đang làm gì, lái xe trên con đường nào.

Không thể gọi điện, vì – y đang lái xe mà.

“Cậu có ngày nghỉ không?”

Hôm nay, Trương Tự Minh lại ngồi xe Quý Cường về nhà.

“Có, mỗi tuần một ngày.”

Có muốn cùng đi xem phim không? Lời mời đã tới khóe môi, lại bị Trương Tự Minh nuốt trở vào. Quá mất tự nhiên đi! Một người đàn ông vào ngày nghỉ hẹn một người đàn ông khác. Nếu như y cự tuyệt, nếu y không phải là ‘bạn cùng đường’, vậy...

Vẫn nên cẩn thận ở chung thôi. Bởi vì đã có hảo cảm với y, bởi vì đã tin tưởng lẫn nhau, nên không hy vọng bị y ghét.

Có bộ phim Trương Tự Minh rất thích chuẩn bị được trình chiếu, anh rất muốn đi, hơn nữa ngay lập tức nghĩ đến Quý Cường. Quý Cường hẳn cũng thích bộ phim này. Ý nghĩ muốn mời đi sục sôi trong lòng Trương Tự Minh hai ngày, anh không muốn đi một mình. Không phải không thể mời người khác đi, có điều, bọn họ không phải Quý Cường.

Tìm một cái cớ ở lại công ty đến tám giờ tối, Trương Tự Minh gọi điện cho Quý Cường.

“Cậu...”

Ngồi trên xe, nhìn bóng lưng lái xe, Trương Tự Minh rốt cuộc nhin không được.

“Cái gì?”

“A, nghe nói có một bộ phim...”

Không đợi Trương Tự Minh nói xong, Quý Cường liền tiếp lời y, “Là XXX phải không? Tôi biết, sắp chiếu rồi.”

“Ừm, phải.”

Chủ đề câu chuyện nói đến đây liền đứt đoạn, Quý Cường không có nói gì thêm, cũng không tiếp lời mà nói về đạo diễn, diễn viên hay nội dung bộ phim, trong lòng Trương Tự Minh giống như cuộn lông rối bị mèo nghịch.

Y sao không nói tiếp?! Y bình thường không phải chủ đề nào đều có thể kéo dài thêm sao?!

“Cậu có thời gian đi xem không?” Trương Tự Minh nghen nửa ngày, thấy sắp đến nhà rồi, cuối cùng cũng hỏi ra. Lời vừa ra khỏi miệng mặt đã đỏ bừng, thầm nghĩ may là buổi đêm đối phương không nhìn thấy.

“Tôi a, muốn là có.” Quý Cường đỉnh đạc trả lời.

“Vậy... cùng nhau đi xem?”

“Được.”

Đối phương thoải mái đồng ý lại khiến Trương Tự Minh có cảm giác không đúng. Nga, y cứ như thế mà đồng ý sao? Y không cảm thấy kỳ quái? Y không ngạc nhiên khi được đàn ông mời sao?

“Hôm nào?” Quý Cường hỏi.

Trương Tự Minh nhanh chóng ở trong đầu mình kiểm tra lịch, “Chín giờ tối thứ ba.”

“Ừm.”

Về đến nhà, Trương Tự Minh ngồi trên sofa suy nghĩ nửa ngày. Người kia rốt cuộc là có ý gì a, y có hiểu không a. Nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không có kết luận.

~. ~. ~. ~. ~

Tối thứ ba, Trương Tự Minh hẹn Quý Cường ở cửa rạp chiếu phim gặp mặt. Lúc từ xa nhìn thấy bóng người quen thuộc tiến lại, Trương Tự Minh không khỏi âm thầm cau mày. Nam nhân kia vẫn một bộ dạng lộn xộn không đổi, quần áo thì giống như bình thường lúc y lái xe, cũng không phải vì không lái xe mà chỉnh sửa một chút.

Đây là hẹn hò sao? Trong lòng Trương Tự Minh tự hỏi, sau đó đem câu hỏi này quăng đi.

Hai người cùng nhau bước vào rạp chiếu phim.

Quả nhiên, cùng một người đứng đi xem một bộ phim cả hai đều thích là một việc rất chính xác. Lúc vào rạp chiếu phim, Trương Tự Minh đã đưa ra kết luận này. Trương Tự Minh cảm thấy rất đúng! May mà hẹn Quý Cường, cùng người khác đi xem hay một mình đi xem đều không có cảm giác ‘sảng khoái’ này.

Xem xong phim vẫn thấy chưa nói hết chuyện, Trương Tự Minh mời: “Cùng đi ăn khuya đi.”

Bữa khuya tốn hết hai tiếng đồng hồ. Hai người ngồi trong cửa hàng trà trò chuyện đến thập phần sảng khoái, cảm giác nói thoải mái hết những gì trong lòng còn được đối phương mạnh mẽ đồng tình thật tốt!

Càng nói càng sâu, cuối cùng cũng nói đến chủ đề cách nhìn của đôi bên về đối phương.

“Ban đầu, cậu sao biết người đứng dưới công ty là tôi vậy, nhờ đâu là người khác thì sao?” Trương Tự Minh hỏi, anh vẫn chưa quên cảm giác cười trên lưng hổ khi lần đầu tiên ngồi lên xe taxi của Quý Cường.

Quý Cường suy nghĩ một chút, “Không biết, dù sao tôi từ xa nhìn thấy có một người đứng đó, liền biết là cậu không sai.”

“Đón nhầm người thì cậu sẽ làm gì, mà cậu ngay cả địa chỉ cũng không hỏi tôi.”

“Người lúc trước nói với tôi có người muốn hẹn xe đã bảo tôi rồi.”

“Cậu liền như thế mà khẳng định?” Trương Tự Minh hỏi.

Quý Cường cười cười coi như là trả lời.

“Lúc ban đầu, tôi cũng không dám nói chuyện với cậu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu trông có vẻ rất nghiêm túc.” Quý Cường thành thật nói, “Cậu nha, đứng ở chỗ đó, Tây trang giày da, lưng thẳng, trong tay cầm cặp tạp, đặc biệt ngay ngắn, vừa nhìn là biết loại người có văn hóa, làm việc chăm chỉ. Trong lòng tôi nghĩ, mấy lời nói linh tinh của tôi cậu khẳng định không thích nghe. Có điều a, sau này mới biết, kỳ thực cậu cái gì cũng có thể nói. Hì hì.”

Quý Cường nói không sai, Trương Tự Minh quả thực là hình ảnh này.

Nút áo sơmi luôn cài đến nút cuối cùng, Tây trang không có lấy một nếp nhăn, giấy tờ trên bàn vĩnh viễn được sắp xếp chỉnh tề, bút kí tên luôn đặt cố định ở một chỗ.

Trương Tự Minh cười cười, “Cậu biết tôi có cảm tưởng thế nào về cậu không?”

“Cậu nói đi.”

“Một đồng nát bét, lung tung lộn xộn.”

Nghe xong tám chữ đánh giá này, Quý Cường cười hì hì, Trương Tự Minh không biết đây là ngâm thừa nhận hay là không có lời nào để phản bác, có điều cảm giác cái trước chiếm phần lớn.

“Muốn nghe thêm nữa không?”

Quý Cường gật đầu, “Cậu nói đi.”

“Không nói cái khác, trước tiên sẽ nói về xe của cậu. Võ ghế chỗ ghế sau trước này chưa từng được xếp hẳn hoi. Cậu cho dù đã bọc ngoài, cũng phải vuốt vuốt phẳng, phủi phủi sạch. Ngay cả chút việc con con này cậu cũng không làm! Còn nữa, cậu nhìn cái đồng cậu chất sau xe xem, cái gì mà hộp khăn tay bình nước báo cũ, hữu dụng vô dụng a, vô dụng thì con để đó cho ai xem. Đồng tạp chí trên giá cũng đã bẩn như vậy, cậu cảm thấy sẽ có người chạm vào sao? Thay cái mới đi có được không?”

Một hơi đem tất cả những điều muốn nói nói ra, Trương Tự Minh cảm thấy rất thoải mái. Anh thấy Quý Cường gãi gãi cổ cười ngây ngô, Trương Tự Minh lập tức hiểu ra. Quý Cường biết những điều này, y không phải là lười, chỉ là đã quen như vậy, cá tính y là như thế. Trong mắt y không nhìn thấy một động đó, không chú ý, cũng không biết bắt đầu dọn dẹp từ đâu.

“Bỏ chút thời gian dọn dẹp đi!”

“Ai.”

Nghe giọng như sai khiến của Trương Tự Minh, trong lòng Quý Cường một chút cũng không tức giận, cảm giác khó chịu cũng không có, ngược lại thấy Trương Tự Minh có thể dùng ngữ khí như vậy nói với y, đây chứng tỏ tình cảm hai bên thân thiết.

Tự Minh cũng không tính là người ngoài mà, Quý Cường nghĩ như vậy.

~. ~. ~. ~. ~

Mấy ngày sau, lúc Trương Tự Minh lại đi xe liền phát hiện Quý Cường đã dọn dẹp phía trong xe một lượt. Hộp khăn giấy vẫn đó, nhưng đã chuyển sang một cái mới; bình rửa bát cũ linh tinh đều đã ném đi; mấy gói mì ăn liền không đáng nghi cũng đã biến mất. Bên trong xe được quét dọn sạch sẽ, có điều vỏ ghế vẫn chưa được bọc lại.

Xe đi một đường đến nhà Trương Tự Minh, Trương Tự Minh liền ngồi trên xe một lần nữa trải phẳng vỏ ghế, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Trương Tự Minh khom lưng di chuyển trong không gian nhỏ hẹp, Quý Cường nói: “Cậu đặt xuống đi. Tôi thấy rồi, tôi sẽ tự làm.”

Trương Tự Minh quả trách: “Cậu thấy sao trước đó không chỉnh lại đi!”

Quý Cường cười khì, một lát sau y nói: “Cậu cũng quá nghiêm khắc rồi...”

Trương Tự Minh không chút khách khí nói: “Cái gì gọi là nghiêm khắc! Cậu dọn dẹp sạch sẽ một chút, người ngồi trên xe cũng sẽ thấy thoải mái, sẽ dẫn đến có ấn tượng tốt về cậu. Không được bỏ qua chi tiết! Thế nào, cậu cho rằng cậu là một cá thể sao? SAI! Cậu đại biểu cho hình tượng lái xe taxi thành phố chúng ta! Nếu như khách du lịch từ nơi khác đến thành phố ta hay là nhân viên đến công tác nhìn thấy bộ dạng xe cậu, sẽ cho rằng xe taxi thành phố cũng là loại tổ chất này, trình độ này, sản sinh hiểu lầm, cậu sẽ khiến người cùng ghế cậu xấu mặt.”

Quý Cường nghe xong một tràng như vậy, liền méo mặt.

“Nghiêm trọng như vậy?”

“Phải!”

“Chắc, cậu nói như lãnh đạo vậy.” Quý Cường nhin không được mà chặc lưỡi.

Trương Tự Minh trợn rắng mắt, y biết Quý Cường biết y chỉ là một nhân viên công chức bình thường, nghiêm mặt, Trương Tự Minh nói: “Thế nào, tôi nói sai sao?”

“Không, không. Cậu đúng, cậu hoàn toàn đúng.”

“Sau này chú ý!”

“Ừm, ừm.”

Sau khi đưa Trương Tự Minh về đến nhà, Quý Cường ngồi trên xe suy nghĩ. Không biết từ lúc nào, y bắt đầu trở thành Trương Tự Minh nói gì nghe vậy. Đây là vì sao vậy? Bởi vì cậu ta nói chuyện có đạo lý? Hình như cũng không hoàn toàn vì lý do này.

Quý Cường quen thói lười nhác, bắt đầu có cảm giác bị khống chế. Đương nhiên, đây không phải cảm giác xấu. Nghĩ lại, lúc bị Trương Tự Minh mắng, Quý Cường còn có cảm giác vui vẻ.

~ . ~. ~. ~. ~

Vài ngày sau Trương Tự Minh gọi điện cho Quý Cường, cùng không phải là gọi xe, mà là nói nếu Quý Cường có lái xe ngang qua chỗ công ty Trương Tự Minh, thì nói với anh một tiếng, anh có việc tìm y.

Quý Cường tưởng có chuyện gì quan trọng, vội lái xe qua. Trương Tự Minh từ trên tầng chạy xuống, đưa cho Quý Cường một túi đồ.

“Đây là cái gì vậy?” Quý Cường nhận lấy cái túi nặng trĩu, hỏi.

“Đệm tặng cậu.”

“Đệm?”

Trương Tự Minh mua một bộ đệm xe tặng Quý Cường, là chuyên dùng để đặt ở ghế sau xe, đông hè hai mùa. Mùa hè là loại đệm dùng mảnh trúc đan lại, mát lạnh giống như chiếu mát trượt, còn mùa đông là loại đệm nhung dày.

Lúc biết là thứ gì, Quý Cường nói: “Tôi đâu có ngồi đệm.”

“Mùa hè nóng nực, ngồi lên đệm trúc mát lạnh sẽ thoải mái, mùa đông cũng vậy.”

“Cái này dễ giặt sao?” Quý Cường buột miệng thốt ra, lập tức nhận được ánh mắt xem thường của Trương Tự Minh. Y rụt cổ lại, không dám hé răng.

“Chi tiết quyết định thành bại!”

Quý Cường âm thầm lẩm nhẩm trong lòng: Tôi lái xe taxi chứ có phải CEO đâu, làm gì nghiêm trọng thế. Có điều y không dám nói ra.

Trương Tự Minh thấy vẻ giống như ủy khuất trên mặt cùng đôi mắt chớp chớp của Quý Cường, trong lòng cảm thấy rất thú vị, tâm tình vì điệu bỗng nhiên nảy sinh. Người này thoát nhìn trông khá tục tũn cùng thô lỗ, dáng điệu không dễ chọc, kỳ thật... rất dễ trêu nha.

4. Chương 4

Trương Tự Minh thấy vẻ giống như ủy khuất trên mặt cùng đôi mắt chớp chớp của Quý Cường, trong lòng cảm thấy rất thú vị, tâm tình vì điệu bỗng nhiên nảy sinh. Người này thoát nhìn trông khá tục tũn cùng thô lỗ, dáng điệu không dễ chọc, kỳ thật... rất dễ trêu nha.

Nhận được món quà của Trương Tự Minh, Quý Cường nghĩ muốn đáp lại, y không biết nên mua gì để tặng mới tốt. Với Quý Cường mà nói, Trương Tự Minh còn có một chút cảm giác ‘sinh vật ngoài hành tinh’, là đối tượng không dễ lấy lòng.

Hôm thứ Tư, Trương Tự Minh thấy Quý Cường gọi điện tới. Đầu bên kia điện thoại, bình thường vẫn luôn là người đàn ông ngữ khí thô lỗ, đột nhiên trở nên ấp a ấp úng.

“Cậu... Cuối tuần này... À... Cái đó....”

“Có chuyện gì thì nói ra!” Trương Tự Minh nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bút ký tên trong tay càng nắm càng chặt. Biết Quý Cường khẳng định muốn làm cái gì đó, Trương Tự Minh có chút khẩn trương cùng chút chờ mong.

“... Có muốn qua nhà tôi ăn bữa cơm không?”

À, hóa ra là chuyện này. Tiến dần từng bước, chuyện tốt. Trương Tự Minh không nhịn được cong khóe môi, “Đi a.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Quý Cường tâm tình khẩn trương đã quên mất mấy lời vốn nghĩ kỹ định nói, như trốn tránh mà cúp điện thoại, sau đó bắt đầu hối hận. Đầu bên kia, Trương Tự Minh buông điện thoại xuống xong âm thầm nghĩ ngợi: Tên kia hôm nay sao lại ngắn gọn lưu loát như vậy.

Quý Cường bận bịu hai ngày, mua thức ăn, làm tốt mọi chuẩn bị.

Lúc được dẫn vào nhà Quý Cường, Trương Tự Minh nhìn quanh một hồi, sau đó liền buồn cười. Quả nhiên, giống hệt tưởng tượng của anh, trong nhà Quý Cường giống hệt trong xe taxi của y, một đồng nát bét cộng thêm lung tung lộn xộn, chỗ nào cũng chất đống đồ đạc, ngổn ngang là từ duy nhất để hình dung. Có điều

Trương Tự Minh không hề để tâm, Quý Cường là tính cách như vậy, bản thân y không ngại, cũng không quan tâm, mà đồng thời, y cũng không có ở trước mặt Trương Tự Minh che giấu hay giả vờ. Quý Cường là Quý Cường, rất chân thực. Cảm giác chân thực này làm Trương Tự Minh cảm thấy an lòng.

Ngồi trên sofa, Trương Tự Minh thuận tay gấp đồng áo phông cùng áo khoác vắt ở lưng ghế lại xếp ở một bên. Liếc Quý Cường vừa như có chút xấu hổ vừa như không hề quan tâm đứng ở bên cạnh mặt đầy ý cười một cái, Trương Tự Minh nhìn không được nghĩ: Mình tại sao lại coi trọng người thế này cơ chứ.

Nhân lúc Quý Cường ở trong phòng bếp làm cơm, Trương Tự Minh đi loanh quanh căn phòng ở này một chút.

Quý Cường làm lái xe đã được vài năm, cũng đã từng làm lái xe tải chạy đường dài. Sau khi có chút tiền trong tay, y lại vay bạn bè thêm một ít, mua một chiếc xe taxi. Vốn là ký hợp đồng để người khác lái, sau lại thành mượn một người lái xe buổi sáng, bản thân y lái xe ban đêm. Sau một khoảng thời gian đem tiền vay trả hết, hiện tại không còn lại bao nhiêu. Phòng là thuê ở, bạn bè giới thiệu, tiền thuê coi như cũng rẻ, hoàn cảnh cũng không quá kém.

Bây thức ăn lên xong, Quý Cường niềm nở mời Trương Tự Minh ngồi, thay anh gấp thức ăn, nhìn anh ăn, đợi anh đánh giá.

Đem mấy món đồ xào thử qua một lượt, Trương Tự Minh liếm liếm đầu đũa. Động tác nhìn có vẻ tùy tính này không biết vì lẽ gì, trong mắt Quý Cường lại như một màn ‘tà ác’, Quý Cường không tự chủ được tim đập thình thịch, cả người căng cứng, âm thầm nghĩ: Kỳ quái, biết cậu ta là người nhả nhận, tại sao bây giờ nhìn cậu ta tư thế thoải mái ngồi ở chỗ đó, mặc một chiếc áo sơ mi viền cổ, bộ dạng nhàn nhã, đột nhiên liền biết thành... dường như có chỗ nào đó không giống.

Thấy Quý Cường trông mong nhìn chăm chăm mình, Trương Tự Minh trầm mặc một chút, nói ra bốn chữ.

“Tay nghề bình thường.”

Giọng điệu Trương Tự Minh bình tĩnh mang theo ý khẳng định, Quý Cường nhất thời có cảm giác muốn đập đầu vào tường. Y vẫn tự cho rằng kẻ sống một mình như y, tay nghề nấu nướng coi như không tồi.

“Cái này... rõ ràng còn được mà.” Quý Cường vươn đũa gấp thức ăn, tự mình ăn lấy.

Trương Tự Minh cười cười, không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Quý Cường nhỏ giọng nói: “Không ngon cậu còn ăn.”

Ý, đây coi như là làm nũng sao? Trương Tự Minh vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi có nói không ngon sao?”

“Ồ, cậu rõ ràng...”

“Chỉ có nói tay nghề cậu bình thường, cũng không phải nói không ngon.”

Nói như vậy, hẳn là ăn ngon rồi. Tâm tình Quý Cường nháy mắt biến từ ủ dột thành vui vẻ.

Nhìn vẻ mặt người đàn ông ngồi đối diện thoáng đổi, Trương Tự Minh lại buồn cười. Y thực đơn giản, đơn giản đến đáng yêu.

Ăn cơm xong, Quý Cường đi rửa bát, Trương Tự Minh bắt đầu bắt tay vào sửa sang lại phòng ốc cho Quý Cường. Y đã không thể nhịn tiếp nữa, phải đem tất cả mấy thứ hỗn tạp này thu dọn lại.

“Này, này, cậu đặt xuống, đặt xuống đi, tôi tự mình làm.” Quý Cường thấy Trương Tự Minh đang dọn dẹp phòng, y liền chạy từ phòng bếp ra.

Trương Tự Minh vươn tay xếp, “Thôi đi, tự cậu làm, chờ cậu tự làm thì phải chờ đến ngày nào tháng nào.”

“Tôi lập tức dọn, lập tức dọn.”

“Đi rửa bát của cậu đi. Cậu dọn, dọn sạch chỗ này xong thì thôi khỏi rửa bát.”

Quý Cường gãi gãi cổ cười khổ, sau đó quay lại vào trong phòng bếp.

Ở lại trong nhà Trương Tự Minh rất lâu, đến lúc Trương Tự Minh phải đi liền nói một câu, “Hôm nào cậu cũng tới nhà tôi chơi đi.”

Vì câu nói này, Quý Cường vui sướng hồi lâu.

=. =. =. =. =

Lại đến ngày nghỉ, Quý Cường đến nhà Trương Tự Minh. Lúc vào cửa, Quý Cường chỉ có một cảm giác – sạch sẽ. Sạch sẽ giống như người đàn ông trước mắt, gọn gàng ngăn nắp, cẩn thận tỉ mỉ.

“Chắc, nhà cậu thật giống khách sạn.”

Sau khi Quý Cường dạo một vòng quanh nhà Trương Tự Minh, cảm thán nói.

Trương Tự Minh đặt chén trà đến trước mặt Quý Cường, thuận tiện trợn trắng mắt. Khách sạn!? Cậu cho

rằng nhất định đều có thể tới sao? Hừ.

Lúc ăn cơm, trong lòng Quý Cường thừa nhận, tay nghề nấu ăn của Trương Tự Minh quả nhiên là hơn hẳn, sắc vị hình của thức ăn đều tốt hơn rất nhiều. Quý Cường lặng lẽ đánh giá Trương Tự Minh, người đàn ông sạch sẽ giống như không chạm qua khói lửa cuộc đời này, luôn cảm thấy dầu mỡ nhà bếp phải cách anh thật xa. Nếu không phải thật sự ăn đồ anh làm, Quý Cường nhất định cho rằng mười đầu ngón tay anh chưa từng dính nước lạnh, ở nhà cùng lắm là giặt giặt quần quét tước vệ sinh một chút.

Người không thể nhìn bề ngoài a.

“Thế nào?” Lúc múc canh, Trương Tự Minh hỏi một câu.

“Ừm, ăn ngon, ăn ngon.”

Giúp Quý Cường xới thêm cơm, Trương Tự Minh cầm bát đưa cho y, thấy Quý Cường tươi cười nhận lấy, sau đó vùi đầu và cơm. Bộ dạng lúc ăn của Quý Cường rất đáng yêu, cũng không thô lỗ, nhìn y ăn sẽ khiến người khác có cảm giác đang nuôi một con thú nhỏ, làm người ta nhịn không được muốn sờ vào mái tóc ngắn như lông nhím của y.

Nếu Quý Cường thích, Trương Tự Minh liền rất vui lòng thường xuyên làm cho y ăn.

“Tôi nên mời lại câu.”

Lúc nói lời này, Quý Cường hoàn toàn quên lần trước là y đề nghị đến nhà y ăn trước.

Mời lại? Trương Tự Minh nghe thấy câu này, liếc Quý Cường một cái.

So với ăn gì đó, tôi càng muốn nếm thử mùi vị của cậu hơn. Lòng Trương Tự Minh bắt đầu rục rịch, anh bắt đầu phát hiện suy nghĩ của anh về Quý Cường ngày càng khắc sâu.

5. Chương 5

So với ăn gì đó, tôi càng muốn nếm thử mùi vị của cậu hơn. Lòng Trương Tự Minh bắt đầu rục rịch, anh bắt đầu phát hiện suy nghĩ của anh về Quý Cường ngày càng khắc sâu.

Lái xe taxi ca đêm cùng nhân viên văn phòng thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường, giao điểm thời gian cần một chu kỳ nhật định mới có thể trùng nhau, hai người lần tiếp theo cùng nhau ăn cơm đã là chuyện của hơn nửa tháng sau.

“Tôi hôm nay nghỉ.” Lúc nhận được điện thoại, Quý Cường cho rằng Trương Tự Minh lại tăng ca.

“Tôi biết, nên tôi mới gọi cho cậu. Cùng đi ăn khuya không?”

Lời mới của Trương Tự Minh, Quý Cường không chút do dự liền đáp ứng. Hai người cùng nhau uống rất nhiều rượu, uống đến mức bước đi Quý Cường đều nghiêng ngả.

“Tửu lượng của cậu không tốt a. Lúc này mới là uống bia, nếu đổi thành rượu đế, chỉ sợ cậu đã sớm gục rồi.” Trương Tự Minh đỡ Quý Cường, cười nói.

Quý Cường neho mắt nhìn Trương Tự Minh, giọng điệu lơ mơ nói: “Không ngờ tửu lượng cậu thực không tồi...”

Trương Tự Minh trước nay chưa từng say. Không biết có phải là vì thể chất đặc biệt hay không, cho dù anh có uống nhiều đến mức nào thì vẫn suy nghĩ rõ ràng bước đi vững vàng. Ở công ty anh luôn bị người trong phòng đẩy đi tham gia tiệc xã giao.

Đỡ Quý Cường lên taxi, Quý Cường vẽ mặt mơ màng quay đầu, “.....Tôi đi đâu a.... Còn uống nha...”

“Đến nhà tôi.”

“A.” Trong đầu óc mơ hồ hiện lên hình ảnh ngôi nhà sạch sẽ ngăn nắp của đối phương, trong tiềm thức biết lẽ nơi khiến người ta an toàn yên tâm, Quý Cường ‘hừ’ một tiếng, gục đầu xuống tựa vào vai Trương Tự Minh.

Tha con mèo say kia về nhà, đặt lên giường, Trương Tự Minh ngồi bên cạnh nhìn Quý Cường đang nằm trên giường. Lông Quý Cường trời sinh có chút cong, râu mọc thành cụm. Trương Tự Minh nhìn chăm chăm mặt Quý Cường nửa ngày, hơi nghĩ bộ dạng râu ria sạch bong của y. Tuy lồi thối lếch thếch, trong mắt Trương Tự Minh Quý Cường tuyệt không có chút nào đáng ghét, anh thích người đàn ông có làn da lúa mạch khỏe mạnh này.

“Này....” Trương Tự Minh nhẹ giọng gọi.

“Ừm?...”

Nhìn con mắt mông lung ngà ngà say của đối phương, Trương Tự Minh xem kỹ nội tâm của mình.

“Tôi thích cậu.....”

Tổ tình với một người tâm trí không thanh tỉnh, nói thật ra, trong lòng vẫn có chút sợ hãi, sợ thấy sự cự

tuyệt trong mắt đối phương.

“Ừm....” Quý Cường không rõ ràng đáp một tiếng, sau đó nhếch miệng cười, “Tôi cũng thích cậu....”

Có thứ gì đó như đang âm ỉ nổ tung trong lòng Trương Tự Minh.

“Thật sao? Cậu không lừa tôi? Lừa tôi sẽ là con cún con.” Trương Tự Minh nghiêm túc nhìn Quý Cường, hoài nghi độ nhận thức của người đàn ông đang say xỉn này.

Quý Cường tiếp tục nhếch môi cười, vươn tay nắm lấy tay Trương Tự Minh, “.... Tôi chưa bao giờ gạt cậu.... Tôi thực sự thích cậu, thực sự....”

“Hanh, cái đồ nhà cậu....”

Đèn phòng ngủ phụt tắt, cả căn phòng trở nên yên ắng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng quần áo ma sát, tiếp đó là tiếng người thở dốc.

Quý Cường trong mơ hồ dường như biết y đang bị làm gì, lại dường như không quá rõ ràng. Y biết Trương Tự Minh ôm y, y cũng không ghét, cũng không có ý chối từ. Hình như có chút đau, có điều, cũng rất ấm áp rất thoải mái.

.....

Trong tia nắng sớm, Trương Tự Minh tỉnh lại trước, anh trước tiên nhìn sang người bên cạnh.

Quý Cường vẫn đang say giấc nồng, nằm nghiêng người, chân bị y kéo xuống dưới vai. Vóc người y hơi gầy, làn da lúa mạch thoát nhìn rất khỏe mạnh. Tối qua, y so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều lần, làm người ta nể một lần lại nể thêm lần nữa. Nghĩ tới đây, Trương Tự Minh không khỏi vươn tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào phần da thịt trên cánh tay Quý Cường, sau đó thay y kéo chăn lên.

“Ừm....”

Có lẽ là bị hành động của người bên cạnh ảnh hưởng, Quý Cường ‘hừ’ một tiếng, mơ màng tỉnh lại. Đầu tiên là chớp mắt nghi hoặc nhìn trần nhà, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn sang bên, lúc ánh mắt chạm tới khuôn mặt Trương Tự Minh vẻ mặt Quý Cường đông cứng lại.

“Tỉnh?”

Trương Tự Minh thấy vẻ phức tạp trên mặt Quý Cường, muốn bật cười.

“Ừm, tỉnh...”

“Có đói bụng không?”

Trong lòng đấu tranh do dự một hồi, Quý Cường hạ mí mắt, “Đói...” Lúc này y thực sự rất đói.

“Muốn ăn gì?”

Quý Cường suy nghĩ nửa ngày, vò vò mái tóc ngắn, à ờm nói không ra lời. Y vẫn đang trong trạng thái nửa thanh tỉnh cùng ngượng ngùng xấu hổ, còn chưa định thần lại. Hơn nữa, y rất bất ngờ trước thái độ tự nhiên của Trương Tự Minh. Đương nhiên Quý Cường sẽ không biết Trương Tự Minh có ý với y đã rất lâu, bây giờ tất nhiên là thái độ tự nhiên.

“Vậy tôi sẽ quyết định nhé.”

“Ừm...”

Thấy Trương Tự Minh đứng dậy đi ra, Quý Cường cuống quýt kéo chăn che mình lại. Mọi chuyện đêm qua Quý Cường hiện tại đều đang quay trở lại. Sao hai người lại cuốn ga giường a? Quý Cường nghĩ không thông, co người trong chăn cắn ngón tay cái. (Cuốn ga giường là cách nói khác của làm tình ~ ban đầu ta định thay luôn vào là làm tình nhưng sau lại thấy nó thẳng quá, không hợp nên quyết định để như nguyên tác.)

Mơ hồ đi xuống giường, mơ hồ mặc quần áo, mơ hồ rửa mặt, lại mơ hồ ăn một bữa sáng căn bản không chú ý là có những thứ gì, sau đó Quý Cường chạy nhanh chuồn về nhà mình. Y cần thời gian ôn định tâm trạng, sắp xếp suy nghĩ.

Tại sao lại cùng anh ta cuốn ga giường vậy? Sau hai người Quý Cường vẫn không thể nghĩ ra được vấn đề này.

~ ^ ^ ~

Trong hai ngày này, Trương Tự Minh có gọi mấy cuộc điện thoại, Quý Cường đều không dám nhận.

Trương Tự Minh có chút sốt ruột, anh trù tính Quý Cường hẳn là sẽ không vì ‘sự kiên đó’ mà giận anh, có điều, sau khi xảy ra chuyện mà không có nói chuyện, vậy tất nhiên giữa hai người sẽ có hiểu lầm, phải đem cái nút thắt này cởi ra.

Bị Trương Tự Minh giữ lại trong sân thuộc công ty taxi, Quý Cường giống như con cún không có đường chạy, chớp chớp mắt xoay tròn tại chỗ, không chịu đi về phía trước. Bộ dạng đáng thương đó khiến trong lòng Trương Tự Minh thấy khó hiểu.

Cậu ấy... chẳng lẽ không nguyên ý?

Rõ ràng nói thích mình mà! Còn nói nếu nói dối sẽ là con cún con!

“Cậu trốn tôi.” Trương Tự Minh đi thẳng vào vấn đề nói.

Bị đâm trúng tim đen, Quý Cường vẻ mặt đờ đẫn, không nói lời nào.

Trương Tự Minh hừ một tiếng, trực tiếp tiến tới, nắm cổ tay Quý Cường kéo y ra khỏi cửa công ty.

“Nhà cậu, hay nhà tôi?”

Bị hỏi như thế, cả người Quý Cường chấn động, trước tiên muốn vươn tay che mắt, tay đều đã giơ lên y đột nhiên nhớ ra đây là trên đường cái, vội vã thu tay lại.

Nhìn vẻ mặt cùng động tác thú kỳ(vừa thú vị vừa kỳ quặc) của Quý Cường, Trương Tự Minh lại muốn cười.

“Nhà cậu, hay nhà tôi?” Trương Tự Minh hỏi lại lần nữa.

Đầu Quý Cường lắc như trống bỏi, y cho rằng Trương Tự Minh lại muốn làm chuyện giống như tối hôm đó với y, mặt đỏ bừng.

“Cậu tỏ vẻ gì vậy! Tôi là đang hỏi cậu, chúng ta phải tìm một chỗ nói chuyện, muốn qua nhà cậu hay nhà tôi, hay lẽ nào cậu muốn vào tiệm trà nói chuyện.”

Quý Cường trợn mắt, ‘việc kia’ sao có thể ở chỗ đông người như tiệm trà nói.

“Tôi... Nhà tôi.” Quý Cường theo bản năng muốn đi tới nơi khiến y thấy an toàn.

“Đi thôi.”

Trong nhà Quý Cường, Trương Tự Minh không nói mấy câu khách sáo, rất thẳng thắn nói với Quý Cường, “Trước tiên nói rõ, tôi không phải chơi đùa, cũng không có ý làm tình một đêm với cậu. Tôi... rất thật lòng.” Ba chữ cuối nói thực nghiêm túc, từng chữ từng chữ như nện vào lòng Quý Cường.

“Chuyện tối đó, là tôi không tốt... Đã xảy ra rồi, tôi biết cậu tức giận, muốn đánh muốn mắng tùy cậu xử lý. Tôi không có ý làm xúc phạm cậu, điểm này phải nói rõ trước với cậu. Chuyện hai ta, cậu nếu không muốn, tôi không cưỡng ép. Chúng ta ở chung thế nào cậu cũng biết, cậu có thể thử suy nghĩ không?”

Quý Cường chớp chớp mắt, nhìn Trương Tự Minh, trong ánh mắt hiện lên tia bất lực, bộ dạng giống như con thú non lạc đường, muốn để Trương Tự Minh ngay bây giờ đưa y về nhà.

“Nếu nhất thời không tiếp thu được, tôi cho cậu thời gian, cậu từ từ suy nghĩ, sau đó trả lời tôi, được không?”

Trương Tự Minh là loại người quả quyết, thích chủ động xuất kích. Trước mặt gạo sống đã thành cơm chín, đúng như anh muốn, chỉ cần thúc đẩy thêm một chút.

“Vây...”

Sự do dự của Quý Cường khiến Trương Tự Minh trầm mặc. Anh nhìn Quý Cường, Trương Tự Minh vẻ mặt mang theo thương cảm kia rất có lực sát thương với Quý Cường, nhất thời khiến Quý Cường nảy sinh cảm giác hổ thẹn. Y cũng không phải không thích anh, chỉ là cảm thấy mọi chuyện phát sinh có chút đột nhiên, nhất thời trong lòng không vượt qua được khúc ngoặt này.

“Vây chúng ta thế nào a?” Quý Cường do dự hỏi.

“Cùng nhau sống, còn thế nào nữa.”

“À.”

Trương Tự Minh đợi một hồi, thấy Quý Cường ‘à’ một tiếng xong không nói gì nữa, anh không khỏi sốt ruột.

“Bình thường thấy cậu rất dứt khoát, tại sao lúc này lại lè mề thế, có thể đem lời thống khoái nói ra không.”

“... Cậu vừa nói cho tôi thời gian để tôi suy nghĩ.”

Trương Tự Minh nhú mày, hừm, học được cách tranh luận rồi.

“Được rồi, cậu suy nghĩ đi.”

Trương Tự Minh không có lập tức rời đi, anh ở lại làm cơm tối. Cùng Trương Tự Minh ở trong một phòng, Quý Cường không quá thoải mái, thế nào cũng thấy kỳ quặc.

6. Chương 6

Trương Tự Minh không có lập tức rời đi, anh ở lại làm cơm tối. Cùng Trương Tự Minh ở trong một phòng, Quý Cường không quá thoải mái, thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Lúc Trương Tự Minh đi rồi, trong phòng liền trở nên yên lặng, Quý Cường ngẩn người một mình hồi lâu, lại bắt đầu cảm thấy một cảm giác không thoải mái khác. Là cô đơn sao? Hình như cũng không phải. Trong lòng suy xét một hồi, Quý Cường phát hiện ra cảm giác bất an đó kỳ thực là – nhưng nhớ.

Nếu như từ chối anh, sẽ mất đi anh. Khẳng định là vậy. Nếu không thành người yêu, sợ không thể quay về làm bạn bè. Nghĩ tới đây Quý Cường có chút hận, gấp gáp như vậy làm gì a, mượn rượu kéo người ta lên giường, đáng ghét, làm bây giờ y không có đường lui để chọn. Thế nhưng nếu chỉ làm bạn.... Nếu như hai người đều có ý, tiến một bước về phía trước cũng là chuyện rất tự nhiên, đôi bên đều là trung niên già đầu cả rồi, còn muốn kéo dài cái gì? Lẽ nào lại nói chuyện yêu đương tám mươi năm không thành.

Các loại suy nghĩ xoay vòng trong lòng Quý Cường, khiến lòng y dao động không yên.

Nếu như trong cuộc sống không có người này, Quý Cường nhiều lần suy nghĩ lại suy nghĩ, cảm thấy như vậy không được. Không phải là vấn đề có quen với sự tồn tại của đối phương hay không, mà là, người này là người hiểu lòng y, là người có tiếng nói chung, càng là người Quý Cường không bỏ được.

Kỳ thực – trong lòng có thích anh. Điểm này Quý Cường rất chắc chắn. Nếu như nói cùng nhau sống, Quý Cường tưởng tượng một chút, cảm thấy có thể ở chung rất ổn, hai người đã quen biết một khoảng thời gian. Nghĩ tới đây Quý Cường đột nhiên bình tĩnh, Trương Tự Minh lúc trước hẹn y cùng đi ăn, đi dạo phố, xem phim, đến nhà đối phương.... rất nhiều chuyện, hóa ra đều là vì việc sống chung trong tương lai mà chuẩn bị sẵn sàng a.

“Xi...” Quý Cường hút khí, vuốt gáy.

Hóa ra, anh vẫn luôn theo đuổi y. Nghĩ tới đây, Quý Cường có chút đỏ mặt. Trước đây thực chưa từng nghĩ tới mặt này, hiện tại đem từng chuyện sắp xếp lại, trong lòng nhất thời rõ ràng.

Một ngày sau, Quý Cường gọi điện cho Trương Tự Minh.

“Tôi nghĩ xong rồi.”

“Thế nào?” Lúc nhận được điện thoại, tim Trương Tự Minh đập thành thích đập, giọng anh nghe có chút run rẩy.

“..... Cùng nhau sống đi.”

Thở phào một hơi, quả nặng trong lòng Trương Tự Minh cuối cùng cũng rơi xuống.

“Tối nay cậu đến nhà tôi đi.”

“Tôi...”

“Cậu không đi trực đêm một ca thì dân thành phố này sẽ không có xe taxi để đi sao?”

“Ừm.”

Cúp máy, Trương Tự Minh ngồi trước bàn làm việc, lặng yên chống cằm mỉm cười hồi lâu. Mà Quý Cường ở đầu bên kia thì oán niệm ngất máy.

Nếu như luôn nghe lời của anh ta, mình có phải sẽ không có chút địa vị gì trong nhà không. Quý Cường có chút lo lắng nghĩ.

Buổi tối, Quý Cường ngoan ngoãn đến nhà Trương Tự Minh, Trương Tự Minh đã làm xong cơm chờ y. Vốn nghĩ vừa vào cửa Trương Tự Minh khẳng định sẽ nói gì đó, kết quả thẳng đến lúc ăn xong cơm anh vẫn chưa nói đến ‘chủ đề cá nhân’. Quý Cường vừa bất an vừa mong đợi thi thoảng liếc nhìn Trương Tự Minh.

Dọn dẹp xong phòng bếp, Trương Tự Minh cầm tách trà lại ngồi cạnh Quý Cường. Gặp phải ánh mắt Quý Cường, Trương Tự Minh lại muốn bật cười.

Tên này có biết mình vốn đáng yêu thế này không a!

“Cậu chuyển qua đây đi.” Trương Tự Minh nói.

“A..... A!?” Quý Cường chớp mắt. Y lúc này phát hiện, tốc độ phản ứng của Trương Tự Minh nhanh hơn y gấp nhiều lần, khiến y luống cuống tay chân, khiến y tâm hoảng ý loạn, khiến y không nắm chắc được nhịp điệu của đoạn tình cảm này. Quý Cường không phải là sợ, mà là cảm giác hoàn toàn không bắt kịp này khiến y lúng túng.

Trương Tự Minh nhìn vẻ hoang mang của Quý Cường, cười nói: “Không phải đã quyết định sống cùng tôi rồi sao, ở cùng một chỗ là rất bình thường nha. Hơn nữa, cần thiết tốn thêm một khoản tiền thuê nhà sao?”

“Tôi.... sợ làm phiền cậu.” Nhìn nhà Trương Tự Minh sạch sẽ ngăn nắp không có lấy một hạt bụi, Quý Cường vô thức nghĩ tới căn nhà lộn xộn mất trật tự của y.

Trương Tự Minh mỉm cười, vươn tay nắm lấy vai Quý Cường, nhìn vào mắt y, “Tôi hoàn toàn không ngại.”

“Tôi sẽ làm nhà cậu loạn lên.”

“Không sao, tôi sẽ dọn.”

“Tôi... Tôi không thích sạch sẽ...”

“Tôi sẽ giám sát cậu.” Trương Tự Minh cười meo meo nói.

A, giám sát! Trong lòng Quý Cường đập mạnh một cái, không biết Trương Tự Minh sẽ làm thế nào để đối phó với tính lười biếng của y, có điều có thể khẳng định, người đàn ông này có thể sẽ đứng trước mặt y quát tháo ra lệnh y đi rửa tay, tắm rửa, giặt đồ.

Đồng ý, hay là không đồng ý, trong một giây này phải có quyết định.

Quý Cường cắn răng, “Được, tôi chuyển.”

Nhìn bộ dạng trắng sứt cổ tay của Quý Cường, Trương Tự Minh vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn cứng xoắn xoắn của y. Chuyển qua là chuyện khó khăn như vậy sao? Có người như anh ở bên cạnh chăm sóc còn không tốt sao? Ở nơi trước kia bị y làm thành cái ‘ổ’ lộn xộn có cái gì thoải mái sao?

“Khi nào chuyển?”

Quý Cường suy nghĩ một chút, “Tôi phải dọn dẹp mấy thứ linh tinh trước đã.”

“Tôi giúp cậu.”

Nhìn nụ cười cười nhẹ nhàng của Trương Tự Minh, Quý Cường cảm thấy y đã bị đuổi tới đường cùng. Ai nói người đàn ông này là người nhả nhận chứ! Anh ta, anh ta căn bản là thổ phi khoác da văn sĩ!

Thu dọn xong mấy thứ đồ linh tinh, tìm công ty dọn nhà, đồ đạc của Quý Cường bị đóng gói đưa vào nhà Trương Tự Minh.

Ngồi trên sofa uống canh Trương Tự Minh ninh, Quý Cường nhìn Trương Tự Minh dọn dẹp phòng trong phòng ngoài, phân loại quần áo đồ dùng linh tinh của Quý Cường, sau đó để từng thứ vào trong tủ tương ứng. Nhìn nhìn, trong lòng Quý Cường như có cảm giác ấm áp dâng lên. Đã bao nhiêu năm y chưa từng thấy thoải mái thế này. Y là một người tùy tiện, quen dùng đồ đạc xong chỉ cần không mất, để chỗ nào thuận tiện là được. Không phải không biết được sự quan trọng của ngăn nắp, chỉ là không vượt qua nổi bản tính của mình.

Bạn bè bên cạnh không phải không có từng mắng Quý Cường, nhưng kể tới thật sự vươn tay giúp y sắp xếp, chỉ có mình người đàn ông trước mắt. Nghĩ tới đây Quý Cường liền mỉm cười. Cảm giác có người đối tốt với mình, thực tốt.

“..... Cái này cậu còn cần không?” Trương Tự Minh giơ lên chiếc áo phong cũ không khác gì giẻ lau.

Quý Cường nghiêng đầu nhìn một lúc, “A, nếu không thì ném đi.....”

Trương Tự Minh để chiếc áo phong cũ sang một bên, tiếp tục dọn dẹp.

“Tôi, tôi lại giúp cậu.” Quý Cường nghĩ cứ để Trương Tự Minh thu dọn, y ngồi ở một bên ăn canh, hình như không hay.

“Uống tiếp đi, cũng sắp dọn xong rồi.”

“À.”

Nghĩ tới một vấn đề, Quý Cường thử mở miệng thăm dò: “Tự Minh, tôi bảo.... bây giờ chỗ này là ai ở?”

Trương Tự Minh đầu không quay lại, tay tiếp tục sắp xếp quần áo cùng đồ dùng hàng ngày: “Đương nhiên là hai chúng ta!”

Đang cầm bát canh, Quý Cường cười tươi toe toét như quả lựu vỡ ra. Cảm giác có người đối tốt với mình, thực tốt.

=. =. =. =. =

Dùng một thời gian thích ứng với nhà mới, rất nhanh Quý Cường liền quen thuộc, biết phụ cận nhà mới ở đâu có bán đồ ăn sáng, ở đâu có siêu thị, điểm tâm của hàng nào ngon nhất.

Trương Tự Minh cùng Quý Cường thương lượng mong y có thể chuyển sang ca sáng.

“Ban ngày anh không có nhà, tối thì em không ở nhà. Chúng ta cả ngày không ở cùng một chỗ, nhà này sao có thể gọi là nhà. Em thấy thế nào?”

Quý Cường rất dễ dàng bị thuyết phục, cùng người tài xế lái xe của y vào buổi sáng thương lượng, bản thân chuyển sang ca sáng. Cứ vậy, mỗi ngày buổi tối có thể đứng giờ tan ca, cũng người yêu làm cơm tối.

“Nhưng như thế nếu anh tăng ca, em lại không thể đi đón anh.” Quý Cường đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Trương Tự Minh thoải mái cười cười, “Sao không thể, em qua công ty anh không phải là được rồi sao, sau đó chúng ta còn có thể đi ăn khuya.”

Quý Cường suy nghĩ liền chuyển, đúng rồi, không nhất định phải là y lái taxi đến đón anh, cũng có thể tự mình tới công ty Trương Tự Minh chờ anh tan ca, sau đó lại cùng nhau về nhà, hình thức tuy có chút thay đổi nhưng nội dung vẫn như cũ.

“Hi hi, anh nói rất đúng.”

7. Chương 7

Sau khi ở chung, Quý Cường vẫn lười nhác như trước, có điều trong nhà so với lúc y ở một mình thì sạch sẽ ngăn nắp hơn nhiều, vì có Trương Tự Minh lúc nào cũng thu xếp dọn dẹp. Trương Tự Minh không hề yêu cầu người yêu thay đổi cái gì. Quý Cường đã từng cho rằng Trương Tự Minh sau khi ở chung sẽ bày ra bộ mặt ‘thầy giáo’, bắt y thể này đòi y thể kia, nhưng trên thực tế Trương Tự Minh lại không hề yêu cầu gì cả.

Quý Cường có một cảm giác, Trương Tự Minh đang dung túng và bao dung y. Có khi thấy Trương Tự Minh đang thu dọn đồ đạc bữa bộn, Quý Cường sẽ thấy ngượng, chủ động lại giúp. Sau đó, Quý Cường bắt đầu nhắc mình chú ý, giữ gìn nhà cửa sạch sẽ.

Dần dần, hai người sống chung đều có sự thay đổi, những thay đổi rất nhỏ bé. Đôi bên điều chỉnh nhịp bước, phối hợp với nhịp điệu của đối phương.

Đây là tình yêu... nhỉ, Quý Cường nghĩ. Thời gian trước đây, Quý Cường chưa từng nghĩ y sẽ vì một người khác mà thay đổi chính mình. Đây hẳn là tình yêu... nhỉ. Quý Cường có chút đỏ mặt. Các cụ nhà ta, yêu qua yêu lại có gì thú vị, cùng sống chung mới là đúng đắn.

Tối đó, Trương Tự Minh thấy Quý Cường ngồi bên bàn, cầm cái máy tính nhỏ của Trương Tự Minh ấn lên ấn xuống, còn lật xem sổ tiết kiệm. Trương Tự Minh ý thức được Quý Cường khẳng định có chuyện gì đó.

Nhà bây giờ là hai người cùng nhau chi trả, mỗi người để ra một phần tiền sinh hoạt dùng chung. Tiền dư dùng không hết, cách một thời gian liền do Trương Tự Minh cho vào một sổ tiết kiệm. Quý Cường ngoại trừ hàng tháng nộp phần của y ra, chỗ tiền lương còn lại đều do tự y giữ, coi như là tiền riêng. Cái sổ tiền riêng này kỳ thực là bán công khai, vì sổ tiết kiệm của cả hai đặt cùng một chỗ, đối phương cũng có thể cầm xem được.

“Làm sao vậy?” Trương Tự Minh đi tới bên cạnh Quý Cường.

Quý Cường đang ngẩn người nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng nói, rụt cổ lại, sau đó liền vội vã giấu đi sổ tiết kiệm trong tay, “Không, không có gì.”

“Không có gì mà em nhìn chằm chằm sổ tiết kiệm nghiên cứu. Nghiên cứu cái gì, nghiên cứu vi phân và tích phân?”

“Không phải.”

Quý Cường cái gì cũng không nói, đẩy Trương Tự Minh đi tắm. Thấy Quý Cường không muốn nói, Trương Tự Minh cũng không tiếp tục truy hỏi.

Lại một ngày khác, Trương Tự Minh thấy Quý Cường tìm đồ trong ngăn kéo, anh đi qua, “Tìm gì vậy?”

“Giấy chứng nhận xe của em.”

“Giấy chứng nhận gì cơ?”

“Anh đừng quan tâm, em tự mình tìm là được. Lúc đầu đều để ở đây đi.”

Chiếc xe đó đối với Quý Cường mà nói rất quan trọng. Tìm giấy chứng nhận? Nghĩ Quý Cường khẳng định có chuyện giấu mình, Trương Tự Minh âm thầm nhủ mày.

Quý Cường tìm thấy giấy chứng nhận xe rồi, bỏ vào một cặp tài liệu. Hôm sau, Trương Tự Minh âm thầm nhìn lên một chút, giấy tờ vẫn còn ở đó. Nghĩ đến nếu giấy tờ không còn, bị Quý Cường cầm đi rồi, khẳng định đó thực là có chuyện lớn, Trương Tự Minh quyết định phải hỏi một chút.

“Em định đem xe đi làm gì vậy?”

Ăn cơm tối xong, Trương Tự Minh ngồi ở sofa, ngữ khí nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt sắc bén cách một lớp kính quan sát phản ứng của Quý Cường. Quý Cường bị hỏi tới cả người co lại, sau đó ậm ừ đáp: “Không, không có gì.”

“Nhìn thời gian cũng chưa đến lúc bảo trì định hàng năm.”

“Ừm.”

“Kiểm tra năm sao?”

“Ừm.”

Trương Tự Minh trừng mắt, tay vỗ lên tay ghế sofa, “Em thành thật với anh một chút.”

Kỳ thực ngữ khí nói chuyện của Trương Tự Minh cũng không nặng, là giọng điệu thương lượng, Quý Cường trong lòng có quỷ lại bị dọa sợ, ‘ừ’ một tiếng rồi lập tức khai hết toàn bộ.

“Em đang tìm người xem thử xem xe hiện tại đáng bao nhiêu tiền.”

Trương Tự Minh nhú mày, “Có ý gì? Em muốn bán xe?”

“Vâng.”

“Vì sao?” Phản ứng đầu tiên của Trương Tự Minh là Quý Cường cần dùng tiền. Thế nhưng cần tiền cũng không thể bán xe. Chiếc xe đó là bảo bối của Quý Cường, là tài sản đáng giá nhất của y, là một phần của công việc của y, cũng là công cụ kiếm sống của y.

Quý Cường sợ hãi nhìn Trương Tự Minh một cái, cúi đầu xuống, ấp a ấp úng nói ra mọi chuyện. Hóa ra là Quý Cường có một người bạn tới tìm y vay tiền, nói trong nhà có việc, muốn mượn 15 vạn khẩn cấp.

Trương Tự Minh vừa nghe liền bực mình, giúp bạn cũng không có gì để phản đối, nhưng ra tay cũng phải tự lượng sức mà làm, 15 vạn đối với những người bình thường như Quý Cường và Trương Tự Minh mà nói không phải là một con số nhỏ. Trương Tự Minh lúc này đối với người bạn chưa từng gặp mặt của Quý Cường cũng có chút tức giận, vay thì vay, làm công phu sư tử ngoạm với một người nghèo là có ý gì.

“Em đồng ý cho cậu ta vay?” Trương Tự Minh hỏi.

“Ừm, cậu ấy nói cần dùng gấp.”

Trương Tự Minh suy nghĩ một chút, muốn nói gì đó, lại cố gắng nhin xuống. Tiền là của Quý Cường, y muốn dùng thế nào là do y quyết định. Trương Tự Minh vốn không muốn can thiệp, thế nhưng nếu lúc này không tỏ rõ thái độ, Trương Tự Minh lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

“Nên em định bán xe, sau đó góp tiền cho cậu ta vay?”

“Vâng.” Quý Cường sắc mặt nghiêm túc gật đầu một cái.

“Là bạn rất thân rất tốt của em?”

“Quen biết vài năm rồi.” Quý Cường vừa rồi còn tỏ vẻ cương quyết, lúc này đối với quan hệ bạn bè, lại có biểu hiện lấp lửng mập mờ.

Nhìn nét mặt Quý Cường, Trương Tự Minh thực muốn nhảy dựng lên rống to về phía y, “Cái tên gốc nhà em!”, có điều anh thành công nhin xuống.

“Mượn thì mượn, cần phải bán xe sao?” Trương Tự Minh tận lực giữ sự bình tĩnh trong giọng nói của mình.

Quý Cường cúi đầu xoắn xoắn ngón tay mình, “Nếu không thì em không góp được nhiều đến như vậy...”

Có hiểu cái gì là tự lượng sức mà làm không vậy! Sắc mặt Trương Tự Minh càng ngày càng kém, anh biết chắc Quý Cường sẽ như vậy.

“Cho mượn ít một chút không được sao?”

“Cậu ấy nói cần gấp, rất gấp rất gấp...” Quý Cường nhỏ giọng đáp, giọng nói lại trở nên kiên định. Vừa nghe khẩu khí của y, Trương Tự Minh liền biết trong lòng Quý Cường đã quyết định phải cho mượn bằng được.

Dem tất cả gia sản cho mượn, em ăn cái gì, uống cái gì, lấy cái gì làm việc!

Quý Cường nghe thấy tiếng thở nặng nề của Trương Tự Minh, dè dặt nâng mắt lên nhìn anh một chút, sau đó lại gục đầu xuống.

Tên nhóc này lại đang tiêu cực chống lại! Trương Tự Minh trừng Quý Cường.

Suy nghĩ một lúc, Trương Tự Minh nói với Quý Cường: “Thương lượng cùng bạn em, nói em nhất thời không có nhiều tiền như vậy. Đừng bán xe, hai ta cùng góp, xem có thể góp được bao nhiêu thì cho cậu ta mượn bấy nhiêu.”

Lúc này Quý Cường lắc lắc đầu, kiên quyết nói: “Không được, bạn em bảo cần nhiều hơn nữa, chỉ hỏi mượn em có 15 vạn. Em phải nghĩ mọi cách góp cho đủ.”

Góp, góp cái mông! Người này sao cứ đâm đầu vào ngõ cụt không chịu nghe lời thế! Trương Tự Minh trong lòng gào to.

“Bán xe đi rồi em định làm gì?” Trương Tự Minh hỏi.

“Em đi thuê một chiếc xe về dùng, như cũ.”

Như cũ cái rắm! Trương Tự Minh nghiêm mặt, nghĩ nên khuyên người đàn ông không biết rẽ đường khác này.

“Cái cậu bạn kia của em có nói khi nào sẽ trả lại cho em không?”

“Cái... cái đó cũng phải chờ cậu ấy có mới trả lại được. Em dù sao cùng không thể vừa cho mượn lại ép cậu ấy trả lại ngay được. Mượn tiền không phải là vì trong tay thiếu tiền mà lại cần gấp sao.”

Nhìn bộ dạng nói chuyện rất có lý của Quý Cường, Trương Tự Minh lại càng tức giận.

Đồ ngốc!

Trương Tự Minh trong lòng hiểu rõ, Quý Cường là người đàn ông như vậy: có nghĩa khí, giữ chữ tín, là một người thật lòng thật dạ, thái độ làm người chân thành, rất nhiệt tình. Quý Cường có sự chấp nhất và kiên trì mà Trương Tự Minh không có. Anh yêu y cũng vì những điều này, thế nhưng hiện tại, sự cố chấp của đối phương lại khiến Trương Tự Minh đau đầu.

Phải thế nào mới thuyết phục được y?

Đêm đó, cuộc nói chuyện giữa hai người không có kết quả gì.

8. Chương 8

Quý Cường thực sự tìm người đến xem xe y có thể bán được bao nhiêu tiền. Trương Tự Minh thấy được, trong lòng rất lo lắng. Không phải không muốn để Quý Cường giúp bạn, đổi một góc độ khác nhìn nhận vấn đề, nếu như hiện tại Trương Tự Minh thực sự có chuyện lớn, ví dụ như ốm nặng cần tiền gấp, anh cũng muốn có bạn bè hào phóng giúp đỡ, giúp người lúc hoạn nạn. Nhưng đồng thời, Trương Tự Minh cũng hiểu rõ tính cách của mình. Anh tuyệt đối sẽ không mở miệng hỏi một người bạn không có tiền, thực có mượn, cũng sẽ mượn số tiền mà bạn bè có thể cho mượn được, không đời nào vì bản thân mà ảnh hưởng cuộc sống của bạn bè.

Trong lòng làm tốt chuẩn bị để ‘nuôi’ Quý Cường, Trương Tự Minh kiểm tra tài khoản của mình, tính toán các khoản chi phí trong cuộc sống của hai người. Trương Tự Minh hiểu rõ, Quý Cường cho dù có thực sự bán xe, làm tài xế lái taxi đơn thuần, y cũng không đến nỗi không chăm sóc nổi mình. Có điều Trương Tự Minh không hề muốn người yêu sống một cuộc sống quá túng thiếu. Bây giờ hai người ở cùng nhau, anh là hậu thuẫn, chỗ dựa và đường lui của y.

Cứ cảm thấy chuyện cho mượn tiền này có điểm không bình thường, Trương Tự Minh lén lút gọi điện cho mấy người bạn của Quý Cường, thăm dò ý kiến, muốn từ khía cạnh khác tìm hiểu tình huống cụ thể. Ngộ ngờ nếu như quả thực là hiểu nhầm người thực sự gặp khó khăn cần tiền gấp, Trương Tự Minh cũng cảm thấy áy náy.

“Cái thằng cha đó là tên lừa đảo. Mấy người đừng để ý cậu ta, tên đó chả nói được lời nào thật lòng, đi đâu cũng ba lừa bảy lọc.”

“Cái thằng cha đó, anh nói với Quý Cường, nghìn vạn lần cách xa tên đó ra, không thể tin tưởng.”

“Cái thằng cha đó, nói thế nào đây, nếu là bạn bè bình thường thì cũng được, ăn ăn uống uống gì đó cũng không sao, nhưng nghìn vạn lần không được có quan hệ tiền bạc với cậu ta.”

“Cái thằng cha đó hỏi mượn tiền mấy người? Không phải tôi nói, có mượn không trả, tôi cũng cho cậu ta mượn hai lần rồi. Không phải là tôi không giúp, tiền lớn tiền nhỏ, giúp bạn bè một tay thì cũng không có vấn đề gì, có điều làm bánh bao thịt thì thực không thoải mái, anh nói xem.” (bánh bao thịt ~ rút từ câu ‘ném bánh bao thịt cho chó, một đi không trở lại’ ~ ý chỉ sự hối hận, cho đi mà không nhận về được)

Nghe những lời này, lông mày Trương Tự Minh càng nhíu càng chặt, anh đã cảm thấy những điều anh nghĩ lúc ban đầu tám chín phần là thực, Quý Cường là bị lừa rồi. Anh không biết một người như vậy làm cách nào để thuyết phục Quý Cường cho hắn ta mượn tiền, nhưng có thể khẳng định một điều – Quý Cường nhóc con đó giống như bị tẩy não rồi.

Buổi tối về đến nhà, lúc Trương Tự Minh làm cơm thấy Quý Cường bộ dạng ‘sắp vào sa trường’ còn không dám nhìn anh, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai người im lặng ăn cơm, Trương Tự Minh cũng không có lập tức nói cái gì. Quý Cường cho rằng ngày hôm nay ‘trốn’ được, trong lòng thở phào một hơi, vẻ mặt hòa hoãn, thấy không còn sớm liền chủ động đi sắp xếp giường.

Trương Tự Minh đi tới ngồi bên giường, giữ Quý Cường lại, “Anh có chút việc, chúng ta phải nói chuyện một chút.”

Quý Cường lập tức trở nên căng thẳng, giống như con cún con xù lông, Trương Tự Minh vỗ vỗ vai y, “Làm gì mà căng thẳng vậy, anh cũng không phải sẽ ăn em.”

Quý Cường dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Trương Tự Minh, trong lòng tự nhủ: Anh so với muốn ăn thịt người còn đáng sợ hơn....

“Thực sự muốn bán xe a.” Trương Tự Minh nói, giọng điệu rất ôn nhu, bộ dạng muốn cùng Quý Cường thương lượng.

Quý Cường ngừng lại một chút, Trương Tự Minh nhìn ra cậu đang do dự, anh trầm nghĩ: Anh cũng không tin em không nghe được từ chỗ bạn bè chuyện thằng cha hỏi mượn tiền em là tên lừa đảo.

Quý Cường lắp bắp nói, “Em thấy cậu ấy khó khăn như vậy...”

Trương Tự Minh tiếp tục dùng giọng điệu ôn nhu nói: “Cậu ta không khó khăn, em mới khó khăn.”

“Em...”

“Giúp bạn bè, cái này thì anh không có gì để nói. Ai cũng có thời điểm khó khăn, anh không phản đối.” Trương Tự Minh nói, Quý Cường nghe anh nói vậy, gật đầu liên tục. Lúc này Trương Tự Minh liền chuyển chủ đề, “Có điều giúp người cũng phải xem là ai. Với một vài người, có thể giúp liền giúp, góp một tay người ta liền có thể vượt qua khó khăn; thế nhưng với một số người thì không nên giúp. Em thấy có đúng

không?”

Quý Cường nghe, tiếp tục gặt đầu, đến cuối y vừa gặt đầu một cái liền lập tức lắc đầu.

“Thế nào, anh nói sai?” Giọng điệu Trương Tự Minh trầm xuống.

Quý Cường rụt vai, “Em...”

“Anh đã hỏi bạn bè em, đều nói thằng cha đó không tốt đẹp gì, là một tên lừa đảo. Em không thể biết rõ là lừa đảo còn đưa đầu ra cho người ta mượn tiền, ném bánh bao thịt cho chó thì một đi không trở lại đây.”

Quý Cường tỏ vẻ khó xử, “Em đã đồng ý với cậu ấy rồi...”

“Vậy cậu ta đáp ứng lại em thế nào?” Trương Tự Minh hỏi ngược.

Quý Cường không lên tiếng, một lúc sau nhỏ giọng đáp: “Cậu ấy nói cậu ấy sẽ trả tiền cho em.”

“Ồ, phải, sẽ trả.” Trương Tự Minh bắt đầu có chút không nhẫn nại, tức giận nói: “Sẽ trả, ngày nào tháng nào mới trả. Đã bảo em phải tự lượng sức mà làm, cái này với em là tự lượng sức sao?”

Quý Cường mím môi, im lặng nửa ngày, phun ra một câu, “Anh sao lại keo kiệt như vậy...”

Đây là vấn đề keo kiệt sao? Lửa giận trong lòng Trương Tự Minh thoáng cái bùng lên, “Anh keo kiệt! Anh là người keo kiệt sao? Anh lúc nào keo kiệt, em nói, anh lúc nào keo kiệt với em!” Trương Tự Minh nhấn mạnh chữ ‘với em’, trừng mắt với Quý Cường.

Quý Cường sợ hãi, co vai lại, tay kéo chăn hận không thể chui vào trong trôn, “Anh... rất keo kiệt, bắt người ta tắt đèn, bắt người ta tiết kiệm nước, còn nói cái gì mà tiết kiệm năng lượng, không cho người ta để thừa lại chút gì trong bát, rơi một hạt cơm cũng phải nhặt lên ăn, anh còn...” Quý Cường nói nói liền biến thành quả trách, “Anh còn giám sát người ta tắm rửa giặt quần áo, anh...”

Trương Tự Minh thật sự không nhẫn nại cơn tức, người này tại sao lại không nghe đạo lý vậy chứ. Anh đẩy Quý Cường ngã, đặt lên đùi mình, tét một cái vào mông y. Quý Cường nhất thời sợ ngây người.

“Anh... Anh sao lại đánh người ta?” Quý Cường tròn hai mắt, trong nháy mắt mặt đỏ bừng. Cái này giống cách ôm đặt lên đùi đánh trẻ em, thực mất mặt!

Quý Cường vừa nói xong, lại bị tét cho một cái. Y càng kinh ngạc, ngay cả giấy dựa cũng quên.

“Anh lại đánh em!”

Trương Tự Minh tức vô cùng, ‘bôm bốp’ đánh mấy cái, cả giận nói, “Đánh em thì làm sao, em tự mình nói, em lẽ nào không đáng đánh!”

Quý Cường nhất thời thấy oan ức, trong giọng nói mang theo âm ghen ngào: “Em trêu anh chọc anh, anh đánh em.”

“Suy nghĩ ấu trĩ! Thái độ làm người tùy tiện! Nghe sai tin sai!” Trương Tự Minh càng quở trách ngữ khí càng nghiêm túc, cuối cùng thậm chí phun hết ra, “Không sạch sẽ, lừa, bả...”

“Anh quản cái rắm a.” Quý Cường đau lòng kêu.

“Là một người trưởng thành, còn có những khuyết điểm này, em có vấn đề.”

“Anh mới có vấn đề.”

“Còn dám cãi!”

Quý Cường khua tay muốn giã ra, “Anh buông, buông...” Sau đó bỗng lại bị tát một cái.

“Ngoan ngoãn đi!”

“Buông a!”

“Em là loại người không nghe người ta khuyên, bị tên lửa đảo nó dắt mũi lôi đi, không dạy dỗ em anh không chịu nổi. Sớm không nên nói lý với em, nên trực tiếp đánh.” Trương Tự Minh lớn tiếng nói.

“Anh... Anh... Anh quá thô bạo!” Quý Cường lên án.

“Đối với loại người như em thì phải thô bạo!” Giọng Trương Tự Minh lại lớn hơn nữa.

“Rõ ràng là anh lảm chuyện, quần đầu quần chân, ngay cả em cạo râu hay không cũng quản...” Quý Cường giãy dụa không được, lại không biết nên đáp trả lại bằng lời nói như thế nào, không chút suy nghĩ nói.

“Có biết em cạo hết râu đẹp trai hơn nhiều không!”

Đột nhiên, hai người đều không nói gì. Ngượng ngùng đối mặt một lúc, hai người một người quay sang trái,

một người quay sang phải.

Trương Tự Minh ‘thả’ Quý Cường ra, cảm thấy trận cãi nhau này thật vô nghĩa, nói qua nói lại cứ nhiên chỉ là mấy lời ‘thiếu dinh dưỡng’ không nên nói.

Một lát sau, Quý Cường sờ sờ mặt, nhỏ giọng hỏi: “... Thực sự trở nên đẹp trai hơn sao? Em vẫn nghĩ để râu thì khá nam tính.”

Trương Tự Minh nâng mí mắt, “Tự mình đi soi gương.”

Quý Cường không di chuyển, vươn tay vỗ vỗ lưng sau của mình. Trương Tự Minh chỉ có phát đầu tiên là có dùng chút lực, lúc sau chỉ là tỏ vẻ, không hề có khí thế, không có cả lực tay.

“Đau không?” Trương Tự Minh hỏi.

Quý Cường vừa nghe liền vội vã lắc đầu.

Nhìn Quý Cường, Trương Tự Minh thở dài, “... Anh muốn cùng em thương lượng một cách êm đẹp.”

Quý Cường gục đầu xuống. Y không phải không biết cái tên mượn tiền y không có chữ tín, thế nhưng lúc đó bị lôi kéo tâm sự, đối phương vừa cầu xin vừa khóc lóc kể lể, dùng mọi cách bảo đảm, dùng mọi cách kể khổ. Lòng thương cảm của y trỗi dậy liền không chút suy nghĩ đồng ý giúp đỡ, đã hứa thì phải làm bằng được.

“Thực sự muốn cho tên kia mượn tiền?” Trương Tự Minh hỏi.

“Nói thật, em... trong chốc lát muốn góp cũng không đơn giản như vậy, xe cũ cũng không phải nói bán là có người mua... Em cho cậu ấy mượn 2 ngàn cầm tạm rồi.”

Trương Tự Minh trừng Quý Cường nửa ngày, y rút vai chờ bị mắng chửi. Cuối cùng, Trương Tự Minh thở dài, không nói gì cả.

Có thể nói gì đây? Tiền thì cũng đã cho mượn rồi, hơn nữa khẳng định là không viết giấy cho vay, nói không cần trả. Nói đến cùng, đó là tiền của y, muốn dùng thế nào là chuyện của y, Trương Tự Minh tự biết mình không có tư cách quản, anh chỉ là... Được rồi phải thừa nhận, anh là quan tâm y, thậm chí không tiếc bị nói là ‘bắt chó đi cày, xen vào việc người khác’, cũng không muốn để mặt Quý Cường không quan tâm. Người này, đã chiếm một địa vị quan trọng trong lòng anh, đã không thể ‘không phải việc của mình thì không thêm quan tâm’. Nói đến cùng lần này Quý Cường cũng là nhất thời hồ đồ, bị tên lừa đảo dụ dỗ, dây thần kinh không hoạt động. Biết Quý Cường là dạng đàn ông như thế, có lúc đâm đầu vào ngõ cụt, phạm sai lầm, cố chấp không thôi, Trương Tự Minh đã sớm nhận ra. Không cam lòng, là cảm thấy y quá ngốc, quá thành thực, anh lo Quý Cường bị người khác lừa bịp, mặc kệ là chuyện tiền nong hay là đồng cảm, Trương Tự Minh đều không muốn.

Hừ, có thể lừa y khi dễ y, cũng chỉ có mình ta!

Quý Cường không phải ngu ngốc, y đương nhiên biết Trương Tự Minh là vì tốt cho mình. Nếu như anh không quan tâm y, tội gì cứ phải chạy theo sau nói đi nói lại. Nếu là người ngoài, Quý Cường muốn thế nào, người ta còn lâu mới nói ra nửa chữ làm Quý Cường khó chịu. Như vậy – là người trong rồi. Nghĩ vậy, Quý Cường liền thấy đắc ý. (người trong ~ nội nhân ~ ý chỉ bà xã)

“Đừng cho mượn nữa, người này không đáng tin, hơn nữa, em có nhiều tiền như vậy sao.” Trương Tự Minh khuyên nhủ.

Quý Cường gật đầu.

Chuyện cho mượn tiền cứ mơ hồ như thế mà trôi qua. Đương nhiên, là dưới cách nhìn của Trương Tự Minh. Mà từ sau lúc đó, biết người yêu là vì tốt cho mình, Quý Cường bắt đầu vui vẻ nộp sổ tiết kiệm, để Trương Tự Minh giữ. Có điều vẫn như trước, đặt ở một nơi hai người cùng biết, chỉ là trong thâm tâm Quý Cường, y xem như đã đem sổ tiết kiệm ‘giao đi’, ngoài lúc gửi tiền y rất ý khi sờ vào sổ tiết kiệm, khi có khoản chi lời liền cùng Trương Tự Minh nói mấy câu rồi mới rút ra dùng.

Từng tháng đến một ngày cố định, Quý Cường sẽ đem số tiền dành dụm được gửi ngân hàng, rồi giao sổ tiết kiệm đến tay Trương Tự Minh.

Thấy Trương Tự Minh nghiêm túc nhận lấy sổ tiết kiệm, nhìn bộ dạng giống như chú mèo cao ngạo của anh, trong lòng Quý Cường không khỏi nhủ thầm: Hừm, đừng cho rằng là do em sợ anh! Em... là muốn nhờ anh giúp em quản lý tài sản, quản lý tài sản!

Kỳ thực, chính là sợ đi.

Tới cuối năm, Trương Tự Minh kiểm tra sổ tiết kiệm của cả hai người, rút ra một khoản tiền, sau đó nói với Quý Cường muốn cùng y đi du lịch một chuyến.

“Đi chỗ nào vậy?” Quý Cường hỏi.

Trương Tự Minh đặt vào tay Quý Cường một cuốn sổ du lịch, cười nói: “Đến một nơi có biển rộng, khí trời ấm áp.”

“Có hải sản để ăn?” Quý Cường lập tức hỏi.

“Có, tha hồ em ăn, muốn ăn cái gì có cái đó, muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Quý Cường vui sướng cười, “Hào phóng vậy...”

Trương Tự Minh nhìn người đàn ông trước mắt, thầm nghĩ: Anh hào phóng với em nhất, cả đời này đều giao cho em rồi.

∴ HOÀN∴.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-tiet-ngay-mai-trong-xanh>